பிரஜானுகூலன்.

பருவம் 1. } திரிச்சி 1904-௵ டிசம்பர்-௴ { இலக்கம் 9

இந்தியன் நேஷனல் காங்கிரஸ் மகா சபை.

இந்தியன் நேஷனல் காங்கிரஸ் மகா சபையானது 1885௵ டிசம்
பர் மாதத்தில் பம்பாய் நகரில் சுபஜெனனமாகி அதற்குப்பின் நாளது வரு
ஷங்கள் வரையிலும் பிரதி ஆண்டினிறுதியில் ஒவ்வொரு முக்கிய பட்டண
ங்களிலும் கூடப்பட்டு வருகின்றது. இதற்கு இப்போது 19வது வயது கழிந்
து 20வது பிராயம் பிறக்கப்போகின்றன. இந்த சபையில் பேசும் காரியங்
கள் பொதுவாய் சகலத்திராளுடைய நன்மைக்கும் அவரவர்களுக்குண்
டாயிருக்கும் கஷ்டநிஷ்டூரங்களைக் குறித்தும் ஜாதிமதபேதமின்றி எல்லோ
ரும் ஏகமனதாய் சகோதரவாற்சல்லியத்தை வகித்து ஒருவரோடொருவர்
கலந்து பேசி சகல தீர்மானங்களையும் செய்து அதைப்பற்றி நமது அரசருக்
கு அறிவித்து சர்வ பரிகாரங்களையும் அடைய வேண்டுமென்பதே காங்கி
ரஸ் பிரதிநிதிகளின் முக்கிய கருத்து. இந்துதேச ராஜரீகத்தில் பெரும்பா
லும் நம்முடைய பேச்சைக்கேட்டு ஒன்றும் செய்கிறதில்லையாதலால் நமக்கு
ள்ள குறைகளையும் நமக்கு வேண்டியவைகளையும் வருஷமொருமுறை எல்
லா தேசாபிமானிகளும் ஒன்று கூடி ஆலோசித்து தங்கள் கோறிக்கைகளைக்
கவர்ன்மெண்டாருக்குத் தெரிவிப்பதற்கு காங்கிரஸ் சபை ஒரு பெரிய சா
தகமாயிருக்கிறது. மனமென்னும் தகளியில் அன்பு, தேசாபிமானம், பொ
து நலம் ஆகிய நெய்யை வார்த்து ஒற்றுமையாகிய திரியையிட்டு எச்சரிக்
கையாகிய தூண்டுகோலினால் அவிவேகம் என்னும் அந்தகாரத்துளழுந்தி
கஷ்ட நிஷ்டூரங்களை யனுபவிக்கும் பிரஜைகள் தங்களுக்கு வேண்டிய சர்
வஸாதகங்களையும் அடையத் தக்க மார்க்கமிதுவென உணரும்படி விளக்
கைக்கொளுத்தி அறியாமையெனுமிருளையகற்றி அவர்களின் கண்களைத் து
டைத்து புத்திபுகட்ட காங்கிரஸ் மகாசபை எனும் ஜோதிதோன்றியிருக்கிற
து. இந்தியா ஒரு சிறந்தபெரிய இராஜ்ஜியம். அதை ஆங்கிலேயர் யாதொரு
கலகமுமின்றி அமெரிக்கையான நிலைமையில் வைத்து ஒழுங்கு முறைமை
விதி விலக்குகள் ஏற்படுத்தி நீதியான சகல சட்டதிட்டங்களையும் ஸ்தாபித்
திருக்கிறார்கள்; ஏதுங்குறைவில்லை. சற்று மனஇரக்கம் வைத்து நேர் விசார
ணை புரிந்து பரிபாலனஞ்செய்ய வேண்டுமென்பதே நமது கோரிக்கை. பாரப
க்ஷமின்றி குடிகளின் உண்மையான நிலைமையையறிந்து அவர்கள் சுகமாய்வா
ழவேண்டியதற்குரிய அத்தியாவசியமான காரியங்களில் இராஜாங்கத்தார் பு
த்தியைச்செலுத்தி கஷ்டகரமான விஷயங்களை நீக்கி ஆதரித்தல் அவசியகரம்.
நாம் கோறுவதும் அதுவே. இமயகிரிமுதல் கன்னியாகுமரிவரையில் உள்ள
தேசங்களில் பலர் பலபாஷைகளை வழங்கினாலும் இராஜபாஷையையே தாய்

பாஷை யெனக் கொண்டு சகல பிரதிநிதிகளும் தங்கள் குறைகளைப்பற்றி ஒருவரோடொருவர் கலந்து சம்பாஷிக்கிறார்கள். காங்கிரஸ் சகலருள்ளத்திலும் குடி புகுந்து ஐக்கியமாய் ஒருமைப்பட்ட இந்தியா தேசத்தின் மகா சபையாகி விட்டது. "சர்வானுகூலன்" எனும் தினகரன் அதின்மீது அதிதேஜோன்மயனாய்ப் பிரகாசிக்க ஆரம்பித்து விட்டான். 1886ல் இந்திய ராஜப்பிரதிநிதியும் 1887ல் சென்னைக்கவர்னரும் காங்கிரஸ் பிரதிநிதிகளை வரவழைத்து அவர்களுடன் சம்பாஷித்து விருந்திட்டுபசரித்து சகல மரியாதைகளும் செய்து அனுப்பியிருக்கிறார்கள். மொத்த பாகத்திற்கு காங்கிரஸ் சபையின் கருத்தைக் கவர்ன்மெண்டார் கவனித்து நமக்கு அநேக நன்மைகளைச் செய்து வருகின்றனர். பல நலங்களைக் காங்கிரஸ் மகாஜன சபையாரின் முயற்சியினால் அடைந்திருக்கின்றோம. இனியும் அடையப் போகின்றோம். அவைகளை விவரிக்கில் பெருகும். ஏழைக் குடிகளின் அதிக தரித்திரமானது தேச க்ஷேமத்திற்கே ஒரு பெரும் ஆபத்து. தேசகலகத்தை அருகில் வரவொட்டாது தடுத்துக் காவல் காக்கும் சீர்திருத்தங்களையே நாம் விரும்புகிறோம். இராஜாங்கத்தாருடன் எதிர்த்துப் பேசவந்தோமில்லை. மனக்கூர்மை, பகுத்தறிவு, நிதானிப்பு, விவேகம் என்ற ஆயுதங்களைக் கொண்டே நாம் போராடுகிறோம். காங்கிரஸ் அபிமானிகாள்! இந்தியதேசநிவாஸிகாள்! உங்களால் இயன்றவரை வாக்குசகாயம் திரவியசகாயம் புரிந்து எடுத்த கருமத்தை நிலை நிறுத்துங்கள். பலகொடுங்கோல் அரசாகளிடமிருந்து நம்மை விடுவித்து நமக்கு சகலஸ்வதந்திரங்களையும் அளித்து அன்னிய இராஜாங்கத்தார் படையெடுப் பென்ற பயத்தை மனதி லிருந்து முற்றிலும் நீக்கி விசனமின்றி கௌரவமாய் காலக்ஷேபம் செய்யும்படி நம்மைப்பாதுகாத்து வரும் ஆங்கிலேய அரசாக்ஷியையே நம்பி இன்னும் அவர்களிடமிருந்தே நாம பலநலங்களையும் அடையவேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம். அரசாக்ஷிக்கேற்ற ஸ்வாதீனமென்ற நல்லுணவை உண்டு களித்து எச்சரிக்கையினால் தணிக்கப்படும் தைரியத்துடனும், அமர்ந்த புத்தியினால் மிருதுவாக்கப்பட்ட உற்சாகத்துடனும், தர்ம குணத்தால் மனம் இளகக் கூடிய கக்ஷிக்காரராய் தேவஅன்பு தேசாபிமானம் என்ற நிலைமையான உணர்ச்சிக்குக் கீழமர்ந்திலங்கும் இந்தியப்பிரதிநிதிகளின் சங்கமாகிய "இந்தியன்நேஷனல்காங்கிரஸ்மகா சபை" என்றும் நிலைபெற்று குடிகளின் குறைகளை யகற்றி "கற்பகத்தரு" வென ஜ்வலிக்கும்படி சர்வலோக சரண்யராகிய ஜெகதீசன் கருணை புரிவாராக.

நட்பு நிலைமை.

நண்பர்கள் உத்தமரென்றும் மத்திமரென்றும் அதமரென்றும் மூன்று வகையாயிருக்கின்றனர். ஆதலின் நாம் ஒருவருடன் நேசம பண்ண வேண்டுமென்றால் தராதரம்பார்த்து நேசங்கொள்ள வேண்டும்; கீழென்ற ஒருவருடனும் நேசித்து விடலாகாது. உத்தமர்களுடைய நேசமானது ஒருவன் வெகு அருமையாய்த் தேடிக்கொள்ளத்தக்க பொருளெனவும், அவ்வாறு அதைத் தேடிக்கொண்டால் அதைவிட அவனுக்கு வேறு காப்பு வேண்டுவதில்லை யெனவும் பெரியோர் கூறியிருக்கின்றனர். கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்த பெரியோர்களுடைய நேசம் குருத்திலிருந்து கரும்பு தின்றாற்போலப் போகப்போக இன்பந் தருவதாகும்; அந்தச்சிறப்பில்லாத மற்றவர்களுடைய

நேசமோ அடியிலிருந்து கரும்பு தின்பதுபோலப் போகப்போக இன்பம்
குறைந்துபோகும். ஆதலால் அப்படிப்பட்டவர்களுடைய நேசத்தை ஒரு
போதும் தேடலாகாது. எப்படிப்பட்ட ஆபத்துவேளையிலும் நம்மைக்கை
விடாமல் காக்கவல்ல உத்தமர்களுடைய நேசத்தையே நாம் நமக்கு நற்றுணை
யாகத் தேடிக்கொள்ளவேண்டும். பாடலீபுரத்தில் பிரதாபசந்திரன்
என்று ஓர் அரசன் அரசுபரிந்து வந்தான். அவனிடத்தில் கமலாகரன் என்
றொருவன் அந்தரங்க ஸேவகனுயிருந்தான். அவனுக்கு கலியாணவர்மன்
என்று ஒரு தனிகனுகிய வைசியப்பிள்ளையும், வீரகேசரி என்னும் இராஜ
வமிஷத்தைச்சேர்ந்த ஒருவனும் சிநேகிதர்களாயிருந்து வந்தார்கள். கமலா
கரன் நாள்தோறும் கலியாணவர்மனது கிருகத்திலேயே புசித்துக்கொண்
டு அங்கேயே குடியாயிருந்தான்; தன் வீட்டில் ஒருநாளும் புசிப்பதேயில்லை.
இப்படியிருக்கையில் ஒரு நாள் அவன் மனைவி, தாம் நாள்தோறும் புசிப்ப
து எவ்விடத்தில்? எதுவானுலும் அதிகமாகக்கூடாதென்று பெரியோர்
சொல்லுகிறார்களல்லவா? அளவுக்கு மிஞ்சினுல் அமுதமும் நஞ்சாம். அ
திகமாக நெருங்கினுல் அவமதிப்புண்டாகுமேயென்றாள். அதற்குக்கமலா
கரன், என்னின்னுயிர்நாயகி! நீ சொல்லுவது சரிதான், ஆயினும் உத்தமர்
களுடைய கூட்டுறவு அத்தன்மையதல்ல; எனக்கு இரண்டு நண்பர்களுண்
டு; அவர்களிடத்திலேதான் நான் அடிக்கடி போய் உறவாடுவது; அவர்க
ளில் ஒருவன் என்னை உணடி உடைகள் அளித்து ஆதரிக்கிறவன்; மற்றவ
னே எனக்காகத் தன்னுயிரையும் கொடுத்து உபகரிப்பவன் என்று சொன்
னுன். அதுகேட்டு மனைவி நான் அவர்களிருவரையும் பார்க்கவேண்டுமெ
ன்று நிர்ப்பந்தம் செய்தாள். மறுநாள் காலையில் அவன் மனைவியை அழை
த்துக்கொண்டு முதலில் கலியாணவர்மனது வீட்டிற்குச்சென்றான். அவ
ன் இவர்களுக்கு அநேக உபசாரங்களைப் பண்ணி ராஜபோஜனம் செய்வி
த்து ஆதரித்தான். பிறகு இருவரும் வீரகேசரியின் வீட்டிற்குப்போனார்க
ள். அப்போது வீரகேசரி இவர்களைக்கண்டு க்ஷேமமா என்று நல்வரவு வி
சாரித்ததுமாத்திரமே தவிர வேறே யாதொன்றும் சொல்லாமல் தன் காரி
யத்தில் நோக்கமாயிருந்தான். பிறகு கமலாகரனும் அவன் மனைவி கமலா
ட்சியும வீடுபோய்ச்சேர்ந்தார்கள். வீட்டிற்குப்போனபின்னர் கலியாணவர்
மனே உத்தமமான மித்திரனென்று கமலாட்சியும், வீரகேசரியே உத்தமமி
த்திரனென்று கமலாகரனும் சொல்லிக்கொண்டு சிறிது நேரம் வாதாடினார்
கள். கடைசியில் சிநேகமாகிய பொன்னின் மாற்றைப் பரீக்ஷை செய்ய நி
னைத்து, அவர்கள் அதற்கு ஆபத்துவேளையே ஏற்ற உரைகல் எனத்தேர்ந்
து அதற்குத்தகுந்த ஏற்பாடு செய்துகொண்டார்கள். அந்தப்படி மறுநாள்
காலையில் கமலாட்சி எழுந்திருந்து கலியாணவர்மனதுவீட்டிற்குச்சென்று, எ
ன் பிராணநாதராகிய கமலாகரர்மீது அரசன் சீற்றங்கொண்டு சிரச்சேதம்
செய்யும்படி உத்திரவு பண்ணிவிட்டார்; பேதைப்பெண்ணாகிய யான் என்
ன செய்வேன்; நீங்கள்தாம் காப்பாற்றவேண்டுமென்று கதறினாள். அது
கேட்டு கலியாணவர்மன் ஐயோ! இதற்கு என்னசெய்வது! இராஜாகோபஞ்
செய்தால் அதைநாம் எப்படித்தணிக்கக்கூடும்? தனம்வேண்டுமானால் எவ்வள
வாயினும் யான கொடுப்பேன்; மற்றபடி வர்த்தகனாகிய எனக்கு ராஜசமு
கத்தில் செல்வாக்கில்லையே என்று சொல்லி அவளுடன் தானும் அழத்தொ
டங்கினான். பின்பு கமலாக்ஷி வீரகேசரியினிடம் சென்று கலியாணவர்மனி
டம் சொன்னதுபோலவே தன் புருஷனுக்கு விபத்து வந்துவிட்டதென்று
சொல்லி அழுதாள். அதைக் கேட்டவுடனே சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்த வீ

ரகேசரி அதைவிட்டுத் திடீரென்று எழுந்திருந்து கண்களில் நெருப்புப்பொறிபறக்கக் கத்தியை உருவிக்கையில் எடுத்துக்கொண்டு அரசனைக் கொலைசெய்துவிடுவதாக உத்தேசித்து அரண்மனையை நோக்கி விரைவாய்ச்சென்றான். அவன் அப்படி ஓடிவருவானெனத்தெரிந்து கமலாகரன் எதிர்கொண்டுபோய், மித்திரா! மந்திரிமார் அரசனுக்குச்சொல்லி அவனுக்கு என்மீதுண்டான கோபத்தை ஆற்றி என்னை விடுவித்தார்கள்; நீ வீட்டிற்குப் போகலாமென்று சமாதானஞ்சொல்லியனுப்பினான். பின்பு கமலாகரன் தன்னில்லத்திற்குப்போய்த் தன் மனைவியை நோக்கி, இப்போது நீ என் மித்திரர்களின் தாரதம்மியத்தை அறிந்தாயா? கலியாணவர்மன் உபசாரங்கள் செய்யும் மித்திரன்; வீரகேசரியோ தன் பிராணனைக் கொடுத்தாகிலும் என்னைக்காப்பாற்றவேண்டுமென்றுகருத்துக்கொண்டவன்; அன்றியும் அன்பை அதிகமாய் வெளியில் காட்டிக்கொள்ளாமல் உள்ளத்தில் ஒன்றுசேர்த்து வைத்திருப்பவன். இவர்களில் வீரகேசரியே உத்தம மித்திரன், கலியாணவர்மன் அவனைவிட ஒரு படி குறைந்தவனே என்று சொல்லித்தெளிவித்தான். இவ்விதமாகத்தன் மித்திரனுக்கு ஒரு விபத்து வந்ததென்று சொல்லக்கேட்ட மாத்திரத்தில் அதைத்தீர்க்க முயல்பவனே உத்தமமான நண்பனும். இக்கருத்துநோக்கியே "உடுக்கை யிழந்தவன் கைபோலவாங்கே—இடுக்கண் களைவதா நட்பு" என்று பெரியோரும் கூறியிருக்கின்றார்கள். ஆதலால் அத்தன்மையானவர்களைத்தமக்கு நற்றுணையாகத் தேடிக்கொள்பவர்கட்கு எக்காலத்திலும ஒரு குறையுமுண்டாகாது.

கதவைமூடு.

(127-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி).

அதன் வலிமையையுந்தடுத்து ஏதாவது ஒன்று உள்ளே புகத்துணியுமானால் அத்தருணத்தில் அது பலகடவை உறுத்தியுறுத்தி நமக்குத் தெரிவிக்கும். அதன் அறிவிப்பை நாம் அலட்சியஞ்செய்தால் அதுவும் நம்மிடத்தில் உதாசினமாய்க்கடைசியில் கண்டவர்களுக்கும் வழிவிட்டுக்கண்ணயர்ந்துபோம். ஆதலால் அப்படி ஒரு நாளும் நேராமலிருக்கும்படி நாம் ஜாக்கிரதையாய் இருப்பதுடன் கடவுளையும்பிரார்த்திக்கக்கடவோம். சர்வலோகரக்ஷகனாகிய ஜெகதீசனுடைய பொற்றாமரையடிகளைப்போற்றுவாருக்கு ஒரு குறைவும் உண்டாகாது. இதைவிட வேறென்ன நான் உனக்குச்சொல்லப்போகிறேனென்றான். அதைக்கேட்டுப்பேரன் பாட்டன் சொற்படி நடந்து பெருமையாய் வாழ்ந்திருந்தான். முற்றிற்று.

அப்புறமென்ன?

ஒரு நகரத்தில் பிரசித்தமான கலாசாலையில் படித்துக்கொண்டிருந்த தனக்கு அறிமுகமான மாணாக்கனொருவனை நோக்கி மிகுந்த புத்திசாலியும் சமார்த்தனுமான ஒரு பண்டிதன் நீ படித்தானபிறகு என்னசெய்யப் போகிறாயென்றுகேட்க அதற்கு மாணாக்கன் நான் வக்கீலாய்ப்போவேனென பண்டிதன் "அப்புறம் என்ன செய்வாயென்று" கேட்டான். அதற்கு சிறுவன் நியாய விசாரணைக்குக் கடினமான வியவகாரங்கள் வந்தால் அவற்றை ஏற்றுக்கொண்டு நியாயமெடுத்துப்பேசி ஜெயம்பெற்றுப் பேரும் பிரசித்தியும் சம்பாதிப்பேனென்று மறுமொழிநவில "அப்புறம் என்ன செய்வாய்" என்று

மீண்டும் பண்டிதன் வினவ அப்புறம் மிகுந்த செல்வமும் சிறப்பும் பெற்று தள்ளாதகாலத்தில்என்ன செய்கிறதென்று விசாரப்படாமல் வாழ்வதற்கேற்ற வழி தேடிக்கொள்வேனென்று மாணாக்கன் விடையளிக்க மறுபடியும் பண்டிதன் "அப்புறம் என்ன செய்வாய்" என்று கேட்க மாணாக்கன் அப்புறமா? அப்புறம் என்னசெய்கிறது? சுகமாய் வாழ்ந்து பின் இறக்கவேண்டியது தானென்றான். அந்தப்பண்டிதன் அவ்வளவோடு அவனை விடவில்லை. "அப்புறம் என்னசெய்வாய்" என்று மறுபடியும்கேட்க அதுவரையில் சரியாகச்சமாதானம்சொல்லிக்கொண்டுவந்த சிறுவனுக்கு அதற்குமேல் மறுமொழி ஒன்றும் கூறத்தோன்றவில்லை. ஆயினும் கேட்டவனுடைய கருத்து இன்னதென்பதைமெல்லத்தெரிந்துகொண்டு அவன் அதேசிந்தையாய் வீட்டிற்குச்சென்றான். வீட்டிற்தப்போய் அதைப்பற்றியே அவன் வெகுநேரம் ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்து கடைசியில் அவன் தெரிந்துகொண்ட விஷயமாவது:—

ஒருவன்தான் இவ்வுலகில் கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம் பெற்றதே பேறு என்று அவ்வளவோடு திருப்தியடைந்திருக்கலாது. இந்த அற்பமாகிய தேகமொழிந்த பிறகு பெறத்தக்க பேரின்பவீடு ஒன்று இருக்கிறதென்பதையுணர்ந்து "அந்த வீடுபெற்றுக் கடைத்தேறுவதற்கு வேண்டிய வழிகளை முக்கியமாய்த் தேடிக்கொள்ளுதல் அத்தியாவசியகரம்; அதுவே தன் வாழ்நாளில் ஒருவன் பெறத்தக்க பெரும்பேறு" என்னும் உண்மையைக்கண்டுகொண்டான். ஆதலால் இப்பூமியில் மனிதராய்ப்பிறந்தவர்கள் தமது வாழ்நாளை வீணிற் கழிக்காமல் தம்மால் வஞ்சனையின்றிப் பாடுபட்டுக் கல்வி செல்வம் முதலிய பொருள்களைத்தேடிக்கொள்ளுதலவசியகரமேயாயினும், அவைகளே நமக்குப் பரமபுருஷார்த்தமென்றிருக்கலாகாது; அவைகளைக்கருவியாகக்கொண்டு, இம்மாணாக்கன் கண்டறிந்த விதமாகவே மறுமை ஒன்றுளது என்பதை நன்றாயறிந்துகொண்டு பிற்காலத்தில் நாம் நரகிற்கு ஆளாகாமல் நல்லகதியடைவதற்கு வேண்டிய வழிகளை முதன்மையாய்த் தேடிக்கொள்ளவேண்டும். பரலோக ஸாம்பிராஜ்யம் பெறுவதற்கு வேண்டிய வழிகளைத்தேடிக்கொள்ளாத மனிதன் இப்புவியில்பிறந்தும்பிறவாதவனேயாம். விவேகமுள்ள ஒருவன் இவ்வுலக வாழ்க்கைக்குவேண்டிய கல்வி செல்வம் முதலியவைகளைத்தேடுகிறவிஷயத்தில் தன்னைச்சிரஞ்சீவி போல நினைத்து அவற்றைத்தேடிக்கொள்ளவேண்டும்; மறுமைக்குவேண்டிய தருமங்களைத் தேடிக்கொள்ளுகிற விஷயத்திலோ நமக்கு இறப்பு இக்கணமே வந்தாலும் வரலாமென்று அதை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு அவற்றை விரைவிலேயே சித்தமாய்த் தேடிவைத்துககொள்ளவேண்டும்.

நல்லுரை.

நன்றிசெய்த ஒருவனைக்காணுவதைவிட மேலான சந்தோஷம வேறொன்றுமில்லை. உன்னை உபகாரி என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிற ஒரு மனிதனுடைய வார்த்தையானது சங்கீதத்தைவிட காதுக்கு அதிக இன்பமாயிருக்கும்.

புத்திசாலித்தனமாய் உபயோகப்படுத்தி மனதிற்கு சந்தோஷமாய் எல்லோருக்கும் பங்கிட்டுக்கொடுத்து கிடைத்தமட்டில் போதுமென்ற மனத்திருப்தியுடன் நல்வழியில் கிடைக்கும் லாபத்தையே புத்திமான் விரும்புவான். இங்ஙனம் கிடைத்தது போதுமென்ற மனத்திருப்தியையும் நல்ல மனசாக்ஷியையும் உடையவன் தன்னாயுள் காலமெல்லாம்மனச்சந்தோஷத்தோடிருப்பான்.

நன்றி மறப்பது ஒரு வெட்கக்கேடான குற்றம். இக்குற்றம் செய்த

தாக உலகில்ஒருவனும்ஒப்புக்கொள்ளமாட்டான். உன்னைக்குறித்துப் புகழ்ந்து பேசுகிறவர்களுடைய நடத்தையைப்பற்றிஅவர்களுடைய யோக்கியதையை நீ மதிப்பிடுதற்கு முன் யோசிக்கவேண்டும்.

புத்திமான் தர்மகுணமுள்ளவனையும் சன்மார்க்கப் பிரவர்த்தகனையும் மெச்சிக்கொள்ளுவரன். மற்றவர்கள் பாலாவ்ஷ்டியனையும் பாக்கியவந்தனையும் புகழ்ந்து பேசுவார்.

ஒருவன் சம்பூரணமாய் நீதிமானென்று பெயரெடுப்பதற்குக் கடவுளினருள்வேண்டும். நம்மால் கூடிய வரையில் நீதி மார்க்கத்தில் நிற்பது மனிதனுடைய மஹிமைக்கு உரித்தானதாயிருக்கிறது.

பிரதமத்தில் நம்பிக்கையான வார்த்தைகளைச்சொல்லி பிறகு வஞ்சிப்பதிலும் பெரிய துரோகம் இவ்வுலகத்தில்வேறொன்றுமில்லை.

அதிக ஆசையில்லாதவனுடைய சந்தோஷம் சாஸ்விதமானது. எவ்வித பிரயத்தனத்திற்கும் யூகம் அறிவுக்குமுன் நிற்கவேண்டும. ஒவ்வொரு செய்கைகளுக்கும் நியாயம் நமக்குத்துணையாகவேண்டும்.

முன்பின் யோசியாமல் ஒருவர்மீது அதிக அபிமானம் அல்லது நம்பிக்கை வைக்கலாகாது, எனனில் உலகில் ஸ்வயப்பிரயோஜனத்தைநாடியே நம்மை வந்து அடுப்பார்கள். அவர்கள் ஆபத்துக்குதவார். நாம் செல்வவந்தர்களாய் இருக்கும் காலத்தில் நேசர்களின் உள்ளன்பு தெரியமாட்டாது. மனிதர்களுடைய அந்தரங்கங்களைத் தெரிந்துகொள்ளவல்லமையுள்ளவனுக்கு தன் மனதுக்கிசைந்த உண்மையான சிநேகிதர்கள் கிடைப்பதரிது. நமது கடமையைத் தெரிந்துகொள்ளுவது முதற்காரியம். அதன் பிறகு அதைச்செய்யும் முறைமையை யறிவது நன்று. அறிந்தபின்னர் அம்முறைப்படி கடமையைத் தவறாது செய்து முடிப்பதவசியம். இம்மூன்றும் நாம் தினந்தோறும் நினைவிற்கொள்ளத்தக்க முக்கிய விஷயங்கள்.

மிதமிஞ்சின தைரியம் முட்டாள்தனமாயும் மிதமிஞ்சின பிரீதிபலஹீனமாயும் மிதமிஞ்சின செட்டு பேராசையாயும் முடிகிறது.

எந்த விஷயத்தையும் நிச்சயம் நிச்சயம் என்று சொல்லாதே. நிச்சயம்போல் தோன்றி பொய்யாகமாறும் சங்கதிகளுமுள. வழவழ சமாச்சாரம் வெகு கெடுதல். கண்டிப்பாயிருப்பது நன்மை. இல்லாதவன் தரித்திரனல்ல. இல்லையென்பவனே தரித்திரன். கொஞ்சமிருப்பவன் ஏழையல்ல. அதிகம் வேண்டுமென்போனே பரம ஏழை.

ஒருவனுக்குச்செய்த ஒரு சொற்பகெடுதி தான் கடைசியில் பெருங்கேடாக வந்து முடியும். இதுகவனத்தில் வைக்கத்தக்கது.

மன்னிப்பு.

தேவ நிர்மாணத்தின்படி நீதிநிறையின் தெளிவான கருத்துக்கு இணங்கி பிழை பொறுத்தல் என்னும் கடமையை நிறைவேற்றுகின்றோம். அக்கடமை ஏககாலத்தில் இருவகையான பிரயோஜனத்தைவிளைவிக்கிறது. மன்னிப்படைந்தவனுக்கு மனரம்மிய சந்தோஷமும் தான் செய்த பிழையை நினைத்து அனுதாபப்பட்டு மனந்திரும்புவதற்கு மார்க்கத்தையும் உண்டாக்குகின்றது. குற்றம்குறைகளைச் செய்திருக்கிறோமென்று தன்குற்றத்தைத்தான்உணருகிற ஒவ்வொருவனும் தான்அடைந்த மன்னிப்பை ஒருவரிடமிருந்துவாங்குகிறகடன் சுமையைப்போல் எண்ணிநடக்கக்கடவன். சாதாரணமானுசிறுபிழைகளில் மன்னிப்படைவதை அன்னியோக்கியசாந்தகுணத்தின்

பொருள்பாடமாயெண்ணவேண்டும். இந்தசுகிர்தகருமத்தைமானிடர்அறியா
திருப்பரேல் ஒழுங்கு,முறைமை,சுகானுபவம், மனசமாதானம், இளைப்பாறு
தல் இதுகள் மானிட ஜென்மத்திற்கு அன்னிய பொருள்களாய் ஏற்படும்.
கோபத்துக்கு இடங்கொடுத்து அளவுக்குமிஞ்சி நமக்கு ஒருவன் புரிந்த தீங்
குக்கு பதிலுக்குபதில் செய்யநினைப்போமானால் அதுநீடித்தகுரோதம், மனக்
கடுப்பைத்தூண்டிவிடும். துன்பமடைந்தவனே துன்பத்தைச் செய்தவனாய்
விடுகிறான். இவ்விதமாய் குற்றங்கள், பிரதிகாரங்கள், நூதன துன்பங்கள்,
ஓய்வின்றி அடுத்தடுத்து உண்டாகிக்கொண்டே வந்து உலகமெங்கும் இரத்
தக்காடாகிவிடும். மனிதராய்ப் பிறந்தோர்க்கு இயல்பாக உண்டாகக்கூடிய
கோபமென்னும் குணவிகாரங்களில் பகைசாதித்துப் பழி வாங்கவேண்டு
மென்று கொள்ளும் சித்தவிருத்தி அதிக பயங்கரமானது. கோபத்திற்குப்
பூரண அதிகாரத்தைக்கொடுத்து அதுபோன போக்கே யாதொரு தடையின்
றி விடுத்தோமானால் அது மனிதனுக்கு தற்கால நிலைமையில் உள்ள சொற்ப
இன்ப சந்தோஷங்களையும் கெடுத்து துன்பததுக்கு ஆளாக்கிவிடும். அநீதி
யினால் ஒரு மனிதன் எவ்வளவு தூரம் துன்பத்துக்கு ஆளாவதாயிருந்தபோ
திலும், வன்மகுணத்தால் பகை சாதிக்கும்படியான கெட்ட எண்ணத்துக்கு
இடங்கொடுப்பின் இன்னமும் அதிக கஷ்டப்படும்படியான இடையூறுகளுக்
கே ஆளாகிறான். அகோரமான கோபத்திற்கு தன் மனதில் இடம் தந்தவன்
தன் புத்தியீனத்தினால் செய்துகொண்ட காரியத்தில் தான் அனுபவிக்கப்
போகும் தீங்கும் துன்பமும ஒரு சத்துருவினால் உண்டாகக்கூடிய துருக்கி
ருதத்துக்கும் அதிகமாகும். துன்பமென்னும் பிரதேசங்களில் வசிக்கும் பா
பாத்மாக்கள் கொடுமையிலும் பழி வாங்குவதிலும் சந்துஷ்டியடைவதாய்
ச்சொல்லப்படுகிறது. அகண்ட இவ்வுலகத்தில் பெரிதும் நன்மையுமான விஷ
யம் ஜீவகாருண்யமும் இரக்கமுமே. மனிதன் தன் அவபத்தியினால் நீண்ட
காலங்களாய் சர்வசக்தியுள்ள தேவனுடைய நீதி தர்மத்துக்குத் தவறுதலாய்
நடந்தபோதிலும் நமது பரமபிதா நம்மீது சினத்தைச்சாதிக்காமல் பொருமை
யுடனிருப்பார். சான்றோர்கள் தாங்கள் மூடர்களுடைய துர்ச்செய்கைகளி
னால் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டபோதிலும், ஜெகதீசா! இந்த மனிதர்கள் தாங்
கள்செய்யும் துர்க்கிருத்தியங்களின் பிரயோசனமின்னதெனவறியாது மதி
யீனமாய் பிசகான காரியங்களைச் செய்கிறார்கள். ஆதலால் அவர்கள்மீது
மனமிரக்கம் வையுமென்று கடவுளைநோக்கி பிரார்த்திக்கிறார்கள். சாது
ஜனங்களுடைய ஸத் சரிதைகளைக் கவனித்துவருவோமானால் பிழைபொறுத்
தலென்னும் அபூர்வ குணம் நீண்டகாலமாய் அவர்களிடமிருந்ததாய் கண்ட
றியக்கூடுவதுமன்றி அவர்களையே அவர்கள் தர்ம குணத்துக்காக அவர்களை
ப் பெரியோரென்றும் சற்பாத்திரங்களென்றும் மரியாதையாய் மதிக்கப்ப
ட்டு வந்ததையுமறிகிறோம். பேதை மதியுள்ளவர்கள் நெஞ்சில்மட்டும் பகை
சாதிக்கும்படியான துற்குணங்களுண்டாகும்.மகத்துவமுள்ள மேன்மக்களுக்
கு எப்போதும் சிறந்த புத்தியே உண்டாயிருக்கும். அவர்களுக்கு ஒருவரும்
எவ்வித தீங்கையும் செய்யமாட்டார்கள். மற்றவர்களைப்போல் திகைப்பு மன
ந்தடுமாறல் அவர்களுக்கு உண்டாகமாட்டாது. புத்தியீனர்களுடைய பல
ஹீனமான எதிர்தாக்குப் போராட்டங்களினால் யாதொரு இடைஞ்சலுக்கும்
ஆளாகாமல், தங்களுக்குத்துன்பம் செய்தவர்களின்மீது தயாளகுணத்தையும்
பரிதாபத்தையும் வகித்து அவர்கள் துர்ச்செய்கைகளுக்கு கோபப்படாமல்
அவர்கள் பிழைகளைப்பொறுத்தருளுவார்கள். உலகத்தில் தெரிந்தோ தெரி
யாமலோ ஒருவன் ஒரு தவறுதலான காரியத்தைச் செய்த காலத்தில்

அந்தக்குற்றத்தை மன்னிக் கும்படியான மனதையுடைத்தாயிருக்கும் மனிதனை நல்லவனென்றும் பெரியவனென்றும் உலகம் அவனைப் புகழ்ந்துகொண்டாடுகின்றது. ஆனதால் நாம் பெரியோர்கள் சென்ற வழியை யனுசரித்தும் கோபத்திற்கிடங்கொடாமலும் நமக்குத் தீங்கு செய்தவர்களுக்கு நாம் நன்மையேசெய்தும் அவர்கள் அறிவீனத்திற்குப் பரிதாபப்பட்டு இரங்கி மன்னித்தும்ஸதாசாது சிரோமணிகளாய் இலங்குவதற்கேற்ற முயற்சிகளைக்கையாடக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். இவ்விதம் சிறந்த அந்தஸ்துக்கு நாம் வருவோமானால்இதிலுள்ள மனமகிழ்ச்சி வேறெதிலுமிருக்கமாட்டா.

☞ க. வீ. சந்தானகிருஷ்ண நாயுடு.

ஒரு நியாய விசாரணை.

[ஞானபுரி நகரில் நடந்த ஒரு விசாரணையில் கீழ்கண்ட ஜூரிகள் கோர்ட்டாராலும் பிரதிவாதியின் வக்கீலாலும் நீக்கப்பட்டனர்.]

(1) பெருமை:—இவன் அகங்காரத்தின் சகோதரன். என்னேரமும பாவ வழியில் புத்தியைச் செலுத்துகிறவன். இவனுக்கு நியாயாநியாயம் தெரியாது. சகல குற்றங்கட்கும் இவனே அஸ்திவாரம். இவனுக்கு அன்பு கிடையாது. வீண்செலவுக்காரன். இவனுக்கு அன்பில்லாவிட்டாலும் பொறாமை மட்டும் ஏராளமாயுண்டு. இவன் ஜூரிக்கு உதவமாட்டான்.

(2) அன்பன்:—இவன் சினேகிதத்தை உண்டுபண்ணுகிறவன். இளநெஞ்சன். கடிவாளங்களை நேராய்ப்பிடித்து அஸ்வ ஸாரத்தியம் செய்ய வல்லவனல்லன். திடமான மனது இவனுக்குக் கிடையாது. ஒரு சமயம் தவறிவிடக்கூடும். ஜூரியில் இவனை நியமிப்பது உசிதமல்ல.

(3) சம்பந்தன்:—அன்பு சினேக பந்தத்தால் இரண்டுபெயரையும் சேர்த்துவைக்கிறவன். பாரபக்ஷமின்றி நடவான். சுயலாபதிருஷ்டியுள்ளவன். இவன் இந்தவேலைக்கு உதவான்.

(4) இராஜபிரபு:—இவர் அரசனுடைய சமீப பந்து. உலகதந்திரம் செய்கைகள் லோக வியவகாரங்கள் முதலியன இவருக்கு ஒன்றும் தெரியாது. உண்மை பொய் என்பதைக் கண்டுபிடிக்கத்தக்க அனுபவமுமில்லை. இவருடைய நியமனம் அநுகூலத்திற்குரியதல்ல.

(5) வெறுப்பு:—இவருடைய பெயரே விருப்பத்தைக்கொடுக்கவில்லை. அனைவராலும் இகழப்படுகிறவர் இவர்தான். இவர் குணம் ஒருவருக்கும்பிடிக்காது. மரியாதையாய் இம்மகாபுருஷனை அனுப்பிவிடுதல் குணகரம்.

(6) கடனிருக்கநிருவாகமில்லாதவன்:—இவன் வாங்கின கடனைகொடுக்கக் கெதியற்றவன். தன் அஜாக்கிரதையினால் ஸ்வபொருளை இழந்தவன். தன்னுடைய வியாபாரத்தையே ஒழுங்காக நடத்த வல்லமையற்றுப்போன,இவன் ஜூரிவேலைக்கு அருகனாவதியாங்ஙனம்?

(7) உடன்படிக்கை:—இவன் உடன்படிக்கை சரத்தின்படி தன் சிநேகிதனுக்கு உதவிசெய்யவும் உறவுபாராட்டவும் கடமைப்பட்டவன். இவனுக்கு ஸ்வயேச்சை, ஸ்வாதீனம கிடையாது. தனக்கு இஷ்டமில்லாத காரியத்திலும் உடன்படிக்கையின் நிபந்தனை நிற்பந்தத்தால் தன் உறவினனுக்குதவிபுரிய வேண்டியிருக்கிறது. இவன் தேவையில்லை.

(8) ஜாதி:—இவன் தான் கடவுளிடமிருந்து உற்பத்தியானதாக வீண்டம்பமான வசனங்களை வழங்குகிறவன். இவன் ஒற்றுமைக்கு ஒரு பெரிய சத்துரு. ஆயுளளவும் ஒரு கட்டுக்கு உட்பட்டவன். சுய இச்சையாய் இவ

ன்செய்யும்காரியங்கள் தண்டனைக்கு உட்பட்டதாயிருக்கும். அவன்சொந்த உறவினரே சொற்ப குற்றத்திற்கும் அவனை நீக்கிவைப்பார். உலகினருடன்தாராளமாய் சினேகமசெய்ய சக்தியற்றவன். இவன்வேண்டியதில்லை.

(9) **ஏலம்போடுகிறவன்:**—இந்த மனிதனை அதிகமாய் நம்ப நியாயமில்லை. அவன் வசம் ஒப்புவித்த சொத்தில் அவனுக்கு அதிக கவலையில்லை. தன் தொழில் அவ்விதமானதென்றும் தன்னை ஒருவரும் தூஷிக்க குற்றஞ்சாட்ட நியாயமில்லையென்றும் எண்ணுகிறவன். 10ரூபாய் சாமானை 1ரூக்கும் 1 ரூபாய் சாமானை 10 ரூபாய்க்கும் விற்பான். ஏலத்தில் உயர்ந்து கேட்பவர்கட்கே கொடுப்பான். இவனுக்கு இவ்விடம்வேலையில்லை.

(10) **பிரம்மாச்சாரி:**—இவன் தனிமனிதன், இவனுக்கு குடும்ப கஷ்ட சுகம் தெரியாது. இவனை நம்பி வர்த்தகர்கள் எவரும் கடன் கொடுக்க அஞ்சுவார்கள். இவன் நடத்தையில் எல்லோருக்கும் திருஷ்டி யுண்டு. இவன் சன்மார்க்கப் பிரவர்த்தகனாயிருப்பானென்று நினைக்கப் பெரும்பாலும் நியாயமில்லை. இவன் (ஒருவளுக்கு) புருஷன் அல்ல. இப்படிப்பட்டவனை ஜூரிவேலைக்கு நியமிப்பது கூடாது.

(11) **கள்ளச்சினேகிதன்:**—இவன் ஆட்டுத்தோல் போர்த்த ஓனாய். இவனை நம்பி மோசம் போனவர்கள் அநேகர். முன் ஒன்று பின் ஒன்றுபேசுவது இவன் இயல்பு. இவன் உதட்டில் உறவு. நெஞ்சில் பகை. இவன் வாய்மட்டும் வாழைப்பழம். இவன் எந்த வேலைக்கும் உதவான். அப்படிப்பட்டவனுக்கு இவ்விடத்தில் என்னவேலை?

(12) **மதுபானி:**—இவனுக்கு ஸ்திரமான புத்தியில்லை. நேற்றுபட்ட உதைகளை இன்று மறந்துவிட்டு மறுபடியும் மதுவருந்த ஓடுகிறவன். இவன் முன்னுக்கு வருவது மிகவும் அரிது. கடைசியில் இரப்பது அல்லது இறப்பதுதான் இவன் அடையும் லாபம். இவன் வேண்டியதில்லை.

[இவர்களை நீக்கிவிட்டு விசாரணையை ஆரம்பிக்கத் தொடங்கினர்.]

ஆங்கிலேயரின் பூர்வ சரித்திரச் சுருக்கம்.

ஆங்கிலேயர் பிரான்ஸு தேசத்திலிருந்து வந்த செல்டிக் ஜாதியார். இவர்களுக்கு நாகரீகம் கிடையாது. குடிசைகளில் குடியிருந்து மிருகங்களின் தோலைப் போர்த்துக்கொண்டிருப்பார்கள். நிலம் உழுது பயிரிடுவது ஆடு மாடு மேய்ப்பதும் சுரங்கவேலை செய்வதுமே இவர்களின்தொழில். மதம், பெரிய விருக்ஷங்களை வணங்கும் துரியிட்மதம். கிறிஸ்து பிறக்க 55 வருஷத்திற்கு முன் ரோமர் இங்கிலாந்து மீதுபடையெடுத்துவந்து கிறிஸ்து பிறந்து 410வருஷங்களாய் ஆண்டுவந்தனர். அவர்களால் தான் கிறிஸ்து மதம் இங்கிலாந்தில் பரவியது. பிறகு ஸ்காத்லாண்ட் தேசத்தார், சாக்சனிதேசத்தார் ஆண்டுவந்தார்கள். 1017முதல் 1042வரையில் டேனிஸ் ஜாதியாருடைய ஆளுகையிலிருந்தது. மீண்டும் சாக்சனி ஜாதியார் 24வரு வரை அரசாக்ஷிசெய்தனர். 1066ல நார்மென் ஜாதியார் இங்கிலாந்தைக் கைப்பற்றினர். இந்தக்காலத்தில் அரசனும் குடிகளும் நிலங்களைப்பங்குபோட்டுக்கொண்டு உம்பளிக்கைப் பிரமாணம் ஏற்படுத்தினார்கள். அப்போது நியாய விசாரணை பழுக்கக்காய்ச்சின இரும்பை எடுத்தல, கொதிக்கிற தண்ணீரில் கைவிட்டு அதில் போட்டிருக்கும் கல்லை யெடுத்தல், சண்டைக்கு உபய கக்ஷிக்காரர்களையும் வட்டுப்பார்த்தல் முதலிய பலகடும்பரீக்ஷைக்கு உட்பட்டிருந்தது. 1164ல் அரசியல் சட்டம் ஏற்பட்டன. 1215ல் "மக்ன

சார்டா" எனும் மகாசாசனப் பத்திரம் உண்டாயிற்று. இதற்கு 50 வருஷங்கட்குப்பிறகு குடிகள் சங்கமும் பார்லிமெண்டும் ஏற்பட்டது. பார்லிமெண்டு வெகுபரியந்தம் சீர்பெற்றிருக்கவில்லை. 16வது நூற்றாண்டில் இராஜ்ஜியம் கொடுங்கோன்மையாயிருந்தது. 1625 முதல் 1649 வரையில் சாரளஸ் அரசன் பார்லிமெண்டில்லாமலே ஸ்வயேச்சையாய் ஆண்டுவந்தான். அதினால் அதிக கலகங்களுண்டாகி அரசனை மரணதண்டனைக்கு ஆளாக்கி சொற்பகாலம் குடியரசாயிருந்து மறபடியும் கொலையுண்ட இராஜனின் குமாரன் பட்டத்துக்கு வந்தான். 1687 ல் 'காரணமின்றி காவல்கூடத்திற்கு அனுப்புவதுகூடா"தென்று சட்டமேற்பட்டது. பபத்ரிகைகளுக்கு சுதந்தரம் கொடுக்கப்பட்டது. இராஜ்ஜியத்தில் மதப்பிரட்டுகள் உண்டாகி அரசனை நீக்கி அன்னியதேசத்தானாகிய ஆனோவர சிற்றரசன் ஜார்ஜ் பட்டத்திற்கு வந்தான். 1782 ல் அமெரிக்கா ஐக்கிய நாடுகள் சுதந்தரத்தைப் பெற்றன. அமெரிக்காவை இழந்ததில் ஆங்கிலேயர் பலஹீனர்களாய்ப்போயினும இந்தியா தேசமானது தக்கசமயத்தில் கைதூக்கிவிட்டது. 1877 ல் காலஞ்சென்ற விக்டோரியா ராணியவர்கள் "இந்திய சக்கிரவர்த்தினி" பட்டத்தைப் பெற்றார்கள். பிறகு சக்கிரவர்த்தினியவர்கள் 1901ல் மரணமடைய அன்று தொட்டு எழாவது எட்வர்ட் மகாராஜா அவர்கள் இராஜஜியபரிபாலனம்செய்துவருகின்றார்.

S. G. N.

உலக வாழ்க்கையில் உண்டாகும் இன்பம் பூரண இன்பமல்ல.

இப்பூவுலகத்தின்கண், இடம், பொருள், ஏவல், முதலிய ஏதுக்களைக்கொண்டு அனுபவிக்கும் இன்பம் பூரண இன்பமாகமாட்டா. இத்தரைமீதில் மன்பதைகள் சுகம்பெறக் கருதிச் சம்பாதிக்க முயலும் எவ்வகைச் செல்வமும் பொருட்செல்வம, புகழ்ச்செல்வம், என இருவகையாகும். அவ்விரு செல்வங்களுக்கும் மூன்று நிலைமைகள் உண்டு. முதலாவது தேடும் நிலைமை, இரண்டாவது அநுபவிக்கும நிலைமை, மூன்றவது காக்கும் நிலைமை. இதில் முதன்மையாயுள்ள தேட முயலுஞ் செல்வத்தை நாம் கருதியவாறு அடையாமல் பிரதிகூலப்படுகிறோம. விடாமுயற்சியால் அடைந்தும் அதை அனுபவிக்கும் திறமின்றி அதிர்ப்தியடைந்து மனக்குறைபடுகிறோம். அனுபவிக்குந்திறமிருப்பினும் சிதைவின்றிக்காக்கலாகுமா என்ற திடநம்பிக்கையில்லாமல் சந்தேகக் கடலில் மூழ்கி வாடித்தவிக்கிறோம. இத்தகைய மூன்று நிலைமைகளிலும் துன்பம் சம்பந்தப்பட்டிருத்தல்பற்றி லௌகீகப் பொருள்களால் உண்டாகும் இன்பம் பூரண இனபமல்லவெனநிச்சயமாய்ச் செப்புவோம்.

1. தேடமுயலும் செல்வத்தைக் கருதியவாறு அடையாமல் பிரதிகூலப்படுவது:— சர்வ தேசத்தார்களும் தங்கள் தங்கள் குறைவு, நிறைவு, விருப்பு, வெறுப்புகளுக்கு ஏற்றவாறு வெவ்வேறு அபிப்பிராயங்களைக்கொள்வதும், அவரவர்கள் யுக்திக்கு உசிதமாகத்தோன்றும பதறாத ஊக்கமும், அஞ்சாததீரமும், தந்திர சாமர்த்திய முதலிய உபாயங்களால் அவ்வபிப்பிராயங்களை நிறைவேற்றிமுடிக்க ஓயாமல் உற்சாகத்துடன் முயற்சி செய்வதும் இயற்கையே. முயற்சித்தும் பிரயோசனமென்ன? தடையின்றி யாவரும் சித்தி அடைகிறார்களா? எந்த முயற்சியிலாவது தவறாமல் அனுகூலம் பெறுவதற்கு, ஏற்ற சாதனங்களை இதுவரையில் ஊகித்தறிந்தவர்கள் யாரா

வது இருக்கிறார்களா? ஒருவருமில்லையே. "வேகமுள்ளவர்களுக்குப்பந்தயமில்லை, பராக்கிரமசாலிகளுக்குச் செயலில்லை, புத்திமான்களுக்குச் செல்வமில்லை." நாம் எக்கருமத்தைச் செய்யினும், அதிசூழ்ச்சியாகத் தேர்ந்து நிச்சயித்து, சிறிதும் இடையூறு வராதபடி காப்பதற்கு மிகுந்த ஜாக்கிரதையாயிருந்தாலும், நம்புத்திக்குத் தோன்றாதவிக்கினம் எப்படியோ இடையில் சம்பவித்து, தொடுத்த கருமத்தைச் சித்திக்காமல் தடுத்து மனம் வருந்திச் செய்த முயற்சிகள் யாவும் வியர்த்தமாய்ப்போய்விடுகிற விஷயம் யாவருக்கும் அனுபவசித்தமாய்த் தெரிந்தவைகளேயாம். இவ்வாறே நாம் விரும்பித் தேடும் விஷயங்களை அடையாமல் பிரதிகூலப்படுகிறோம். தமக்குள்ள செல்வமும், செழிப்பும், அதிகாரமும், போதாதென்று சாவலோகத்துககுச் செல்வப்பொருள்களையும் கைக்கொண்டு சர்வாதிகாரிகளாகும்படி கர்வித்துத்திரிந்தவர்கள் கடைசியில் காரியசித்தி பெறாமல், தலைகீழாய் விழுந்து மடிந்தார்கள். யாவருக்கும், அவரவர்கள் செய்யும் முயற்சி பலிக்காமல், அப்போதைக்கப்போது பிரதிகூலம் நேரிட்டுவருகின்றது. இதைத்தவிர்க்கும்படியான திராணி எவருக்குமில்லை. மிகுந்த விரைவாய் ஓடும் வெள்ளத்திற்கு எதிர்பட்ட துரும்பானது அதற்கு எதிர்முகமாய்ச் செல்லாமல் தள்ளுண்டு நேர்ந்த துறையில் அடைவதுபோல மன்பதைகளும் உலகவாழ்வு என்னும் சமுத்திரப்பிரயாணத்தில் எடுத்த கருமத்தைத் தவறாமல் கருதிமுடிக்க வல்லமையற்றவர்களாய் கால இயற்கை காரண காரிய சம்பந்த முதலிய தடுக்கப்படாத அலைகளின் வழிச்சென்று யாதேனுமோர் துறையில் போய்ச்சேரவேண்டுவதுதான். இந்த நிர்ப்பந்தம் எவருக்கும் சாதாரணமாய் இருக்கின்றது.

[இன்னும்வரும்.] "தஞ்சைபுரிநேசன்".

கலாப்பிரகாசனி.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

எத்தனை நாள் இத்துன்பத்தை யனுபவிப்பேன். இவ்வவகதி யுறவோ சந்திரகிரியின் மன்னர் வீரகேசரியின் புதல்வியாய் இப்பூவுலகில் பிறந்தேன். ஆதிதேவா! அன்னாளில் அடியோரைக் காத்தாய். திருவருளை வார்த்தாய். பக்தர்கள் பிழையைப் பொறுத்தாய். இன்னாளில் பேதை யென்னை யேனோ வெறுத்தாய்? ஏழைபங்காளா! எனைவெறுப்பதுஞ் சரியோ? எந்தன் மீது னக்கென்ன குறையோ? இங்ஙனமெனைச் சோதிப்பதும் முறையோ? ஐயோ! ஈதெந்தன் தலைவிதியோ? வீரசூர சௌரிய இராஜலக்ஷண ஸம்பன்னரான கமலாபுரியின மன்னரை மணாளனாய்ப்பெற்று மனமகிழ்வுற்றிருந்தேனே! திவ்ய க்ஷேத்திர யாத்திரார்த்தமாய் சென்றோராண்டில் கமலாபுரியையடைவேனென்றென் பதி ளித்த உறுதிமொழியும் பாழாயினவே! பிராணநாயக! நீவிர் அசத்திய வசத்தரல்லீர் அங்ஙன மிருக்க தாங்களளித்த மொழி பொய்த்த திபாங்ஙனமோ உணர்கிலேனியானும். வாழ்க்கைத் துணைவர் வங்கமுடைந்து வாரிதியில் மூழ்கி வையகத்தைத் துறந்தாரெனக் கேட்கலானேனே! நீதியாக மேதினியாண்ட என்றன் மன்னர்க்கித் தீதுற்றலேது செய்வனோ? என்மனவசீகர மனோகர மணாளா! சுகுண சுகிர்த சுந்தரா! பிராணகாந்தா! இராஜகுலதிலகா! பரநாரீ சோதரா! தர்மகுணாளா! எனதருமைக்கணவனே! என்மீதுனக்குப் பகைமை என்னே? எனை இனிப் பாராயோ? நானினியுனைக்காணேனோ! சுகுணமாலினீ! என்றெனை யழைப்பது மென்றோ? நாதா! யுமைப் பிரிந்து பன்னீராண்டுகளாகியும் உமது சுந்தரவதனம் என்மனதில் இன்னும் சித்திரமா யிருக்கின்றதே!

“எனையே தனித்து விடவே நினைத்த வெனதாவி யொத்த துணைவா
மன மேதுனக் கெள்ளளவா மிரக்க மரிதாக வுற்ற தெனவோ
உனை நான் வெறுப்ப னென நீ நினைக்கி லுயிரே விடுக்க முயல்வேன்
இனியே தெனக்கு கதி யேது சுற்ற மிது வேளை பற்றல் முறையே!”

பன்னெடு நாளாய் முயலருந்தவத்து முற்றிய பயனே வடிவு கொண்டாங்கு வந்துதித்த வனஸலோசனி எககதியாயினவோ? தேஸாந்திர சஞ்சாரஞ் செய்ய விரும்புற்றேகிய ரூபலாவண்ய ஸோபிதர்களான புத்திரரிருவரும் ஸ்வநகரடைந்தனரோ?, இலலேல் விபத்துக்காளாயினரோ? பிரதம பாலிகையைத்தான் பணிதிகளுடன் பறிகொடுக்கலானேன். பின் பிறந்த மக்களையாவது மகிழ்வுடன் வளர்த்தேனா? கடவுள் எனக்கு விதித்தபடி வேறெவருக்கும் விதிக்கவில்லை. சாந்தனையுஞ் சஞ்சலந்தானா? என் சோக விமோசனமாவதென்றோ? அதிஷ்டஹீனையாய் மிக்க இடுக்கண்களையே அனுபவித்து வருமெனக்குதித்த மாசறு மக்களு மிக்கதி யுறவேண்டுமா?

“மன்னனது புத்திரியாய் மாநிலத்தி லுதித்தென தான்மகிழைப்பெற்றேன்
கன்னள் மொழிதேங் கெனது காதலனையுங் கடலிற் கைவிட்டேன்
இன்ன மெனக் கெதுவருமோ இங்ஙனமே துயர்தருமோ என்னைமைந்தர்
நன்னய க்ஷேத்திரங்கள் கண்டு மீண்டனரோ நானென்று மறிகிலேனே!”

ஈரேழுலகிற்கு நாதா! எந்தன் மீதித்தனை வாதா! ஐயோ எந்தன் தாலியும் பிழைக்கொணாதா! இஃது மிவள்யற்றிய வினையின சூதா! ஸமஸ்ததாரபூதா! இனியாகிலு மனமிறங்காதா! என்றன் றுய ரற வரந் தர தகாதா! பதியையிழந்து பாரி லின்புறுவதிலும் வனசஞ்சாரியாய் விடுதலே பாங்கெனமதித்து அனைத்தையும்விடுத்து உலகசுகத்தைவெறுத்து பன்னெடு நாட்களாய் படாதபாடுபட்டு பரதேசவாசம்பண்ணி இலைகாயருந்தி யடவிகடோறு மலைந்து இன்று இக்காட்டகம் வரலானேன். கதிரவனு மறைந்தான் குடதிசைதனில். இருளுஞ் சூழ்ந்தனவே நீநிலகெலாம். பேதையானுமென் செய்கிற்பே னிப்பயங்கரா ரண்யந்தனில். ஐயையோ! ஆருந் துணைகாணேன்! நிலமிசை யலங்கோலமானேன்! இப்பெருவனத்தினூடேயாங்ஙனம் செல்வேன்! என்செய்வேன்!

“ஆற்றொணாத் துயரமெய்திவ் வடவியிற் றனியே வந்துத்
தேற்றுவா ரின்றித் தேம்பித் தேம்பியே கதறு மீங்குக்
கூற்றுவன் போல சப்தம் கொடியமா மிருகக் கூட்டம்
நாற் றிசைகளிலு மோட நடுங்குதே யுடலம் நாதா!”

பேரிடர்க்கடலி லமிழ்ந்திப் பரதவிக்கு மென்றுயரை யதிகரிக்க இவ்விருளும் துணை செய்கின்றதே! வனவிலங்குகளின் வரவும் அதிகரிக்கின்றதே! பதியைப் பிரிந்து பார்தனில்நொந்தே, தேடாதவிடமெங்கும் பேதை தேடி பாடுபட்டு மெலிந்தே, ஈஸ்வரா! இருப்பதைநீ நன்றயறிந்தே, நீநிலத்தே இவ்வல்லலுறச் செய்தல் நீதியாமோ? வெனை மறந்தே? இனி செயற்பாலது யாது? விசும்பில் பிரகாசிக்கும் நக்ஷத்திரங்களையே துணையெனக் கொண்டு எஃதா என்னாலாமளவும் இந்நள்ளிருளில் நடந்து செல்லத் துணிகின்றேன். வெகுதூரம் வந்துவிட்டேன். என் துயரைக் கண்டிரங்கி வழிகாட்ட சந்திரனும் உதயமாகின்றான். பிராணநாதா! சந்திரனுக்குண்டான இரக்கங்கூட உங்களுக்கில்லாமற் போய்விட்டதே! இங்ஙன மெனைத் தனியே தவிக்கச் செய்தல் நீதியா?———இக்கோராரண்யத்தில் சப்தமொன்று வருகின்றதே! சற்று உற்றுக்கேட்கிறேன்.

"எனது தோழர்காள்! நமது பிரார்த்தனை நிறைவேறுவதற்காக குலதேவதைக்கு ஒரு நரபலி தரவேண்டுமென்று யோசித்திருந்த விஷயம் நேசித்து வந்ததற்கு மிகவும் சந்தோஷிக்கிறேன். உங்களிஷ்டப்படி இன்று களவாடிய இக்குழந்தையை நாளையிரவு பலிகொடுக்க யாதொரு தடையுமில்லை."

இந்நராதமர்களிடம் சிசு ஒன்று அகப்பட்டுக்கொண்டு தவிக்கிறதுபோற் றோற்றுகின்றதே! இவர்கள் எனக்கென்னகெடுதி விளைவிப்பரோ? இப்புல்லர் சில்லோராயினும் இன்னோரால் எனக்கென்ன இன்னல் நேருமோ! ஜகதீசா! இம்மதிகெட்டு சீரழியத் துடிக்கும் கிராதகர்களிடமிருந்தெனை மீட்பிக்காயோ! அருகில் வந்துவிட்டனரே! ஐயையோ! யானென் செய்வேன்! இத்தயா ரஹிதர்களால் வாட்டமுற்ற வதங்கமீங் கெனக்குத் தேட்ட முறைப்பாரெவருமில்லையே! எனக்கு அவஸானகாலம் வந்துற்றதோ! பதிவியோக மொருபக்கம். பாலர் பாலகிகளைப் பறிகொடுத்த துயரம் மறுபக்கம். இதற்கிடையில் காணிலுறும் கஷ்டநிஷ்டூரங்கள் மற்றொருபக்கம். இதுவும் போதாதென்றெண்ணியோ ஜெகதீசா! இக்கோரசர்மிகளிடமின்றெனைக் காட்டிவிட்டனை? வசையில்லா வசைச்சொற்கள் மிகைபட வுரைத்து நகைமிகவாடிக மிசன்போலெனதருகில் நெருங்குகின்றனரே. துயருழந் தயர்ந்திருக்குமென் கரத்தைப்பிடிக்க வருகின்றனரே. பரபுருஷர் எனைத் தீண்டுதலு மொக்குமோ? பாவிகாள்! பத்தினி வாக்கு பொய்க்காது. பாதகர்காள் உங்கட் கித்துற்புத்தி யாகாது. நீவிர் பெண்களுடன் பிறக்கவில்லையா? இப்பேருலகில் வாழ்வதும் நிலையா? அனுதரக்ஷகா! இருகரமுஞ் சிரமீது கூப்பி வணங்குகின்றேன். இத்தருணம் எனக்கு உனையன்றி அடைக்கலம் வேறுகாண்பதரிது. ஸகல நிர்தோஷகா! நீயிரே கைவிட்டால் மற்றியாரே காக்க வல்லாரித்தருணமெனை? அவர்களிஷ்டத்திற் கிணங்கிச்செல்லாவிடில் சிரம்சேதிப்போமெனக் கரவாளையுருவுகின்றனரே! ஐயோ!!

"பட்டபலமிடிக்கேயஞ்சிப் பதைத் தழுகின்றவேளைத்
துட்டர்களான கள்வர் தொட்டெனையிழுக்க முன்னு
ளிட்டவன் விதியோ யீங்கனெய்தது பாவிநால்வர்
கெட்டுயிர் விட்டுநீங்கி நிலத்தினில் வீழ்வர்கொல்லோ."

ஹா! இஃதென்னை? என்னை வெட்ட வந்தவன் தன்னை மறந்து அருகிலிருந்தவனை வெட்ட, இதைக்கண்டு சினமுற்ற மற்றொருவன் இவனை வெட்ட, வேறொருவன் வெறுப்புற்று வெட்டினவனை வெட்ட, அத்தருணம் அவ்விடத்தில் வைத்திருந்த இக்கள்வரின் துப்பாக்கி வெடித்துவெறுப்புற்றவன்மீது தாக்கி அவனைக்கொல்ல இங்ஙனமாக என்னை ஹிம்சிக்கவந்த நால்வரும் உயிர் நீத்தனரே! என்ன ஆச்சரியம்! இதுவும் பகவானுடைய கருணையோ! ஹா ஹா! கடவுளின் மஹிமை காணுவதருமை! இதென்ன குழந்தை? கள்வர் நரபலிகொடுக்க நிச்சயித்த குழந்தை இதுதானோ? ஹா! பெண் மகவாயிருக்கின்றதே! வதனம அதிதேஜோன்மயமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றதே! நானுவது சின்னாள் இன்புற்றேன்! ஐயோ! மதலைமொழிச் சிறு குழவியே! உனக்குப் பிறக்கும்பொழுதே கஷ்டமுந் துணையாய் நிற்கின்றதே! நீ எப்படி யுன்றன் வாணாளை உய்வாய்? எங்குசென்றுள்ள மென்னசெய்வேன்! உனைப்பறிகொடுத்த நினதன்னை எங்கு அரற்றுகின்றனளோ! ஹா! நித்திரையிலும் சிறிக்கின்றாயோ! ஐயோ வனஸலோசனியின் வதனம்போலிருக்கின்றதே! இதென்ன மார்க்கமொன்று போடப்பட்டிருக்கின்றது? இவ்வழியிலே

யே நடந்து செல்கின்றேன். ஹா! மாடமாளிகை கூட கோபுரங்கள் பலவுந் தோற்றுகின்றதே! கடைசியில் குழவியுடன் கடவுளருளால் ஒரு நகர் வந்து சேர்ந்துவிட்டேன் போலிருக்கின்றதே! மணி மூன்றிருக்கலாம். எதிரில் தோன்றும் கட்டிடம் அரசனது அரண்மனைபோல் காணப்படுகிறது. ரதகஜதுரக பரிவாரங்கள் பலவும் சூழ்ந்திருக்கின்றன. அனைவரும் நித்திரா தேவியின்மீது காதலுற்றிருக்கின்றனர். துவாரபாலகரிருவரும் தூங்கிவிழுகின்றனர். இதுதான் இவர்களுடைய அலுவல்போலும். எனது அதிர்ஷ்டத்திற்கேற்றபடி தெய்வச்செயலாய் கதவும் திறந்திருக்கின்றது. இனி பயப்படாமல் உள்ளே பிரவேசிக்கவேண்டும். இதோ அரசனும் அரசியும் சுகநித்திரையிலிருக்கின்றனர். இவர்கள் இங்ஙனமே என்றும் ஒற்றுமையாயிருப்பாராக. இவர்களுக்கு நடுவில் இக்குழவியை வைத்துவிட்டுச் செல்லுகின்றேன். இதோ வைத்துவிட்டேன். ஜகபரிபூரணே! இச்சிறுமிக்கு நீயே துணை. அதோ மேஜையில் மைக்கூடும் எழுதுகோலுமிருக்கின்றது. இதோ ஒரு கடிதம் கீழே கிடக்கிறது. இதில் இப்பெண் குழந்தைக்கு இன்ன பெயரிடவேண்டுமென்பதையும் இன்ன பெயருடையவனை இவள் பதியாய் வரிக்கவேண்டுமென்பதையும எழுதி எனது கையெழுத்தும் வைத்துவிட்டேன். இக்கடிதத்தை இக்குழந்தையின் கையில் கொடுத்தாய்விட்டது. அதுவும் அக்கடிதத்தைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டது. இனி நானிங்கு தாமதித்தல் கூடாது. அரண்மனைக்கு வெளியில் வந்துவிட்டேன். காலைக்கடனை முடித்துக்கொள்ள நதிக்குச் செல்லுகிறேன்.

ஏழாவது அத்தியாயமும் முதற்பாகமும் முற்றிற்று.

சன்மார்க்கபோதினி.

நாணயமே நமக்கு முதற்பணம்:—என்னுடைய நாணயத்தின் பேரில் நல்ல அபிப்பிராயங்கொண்டவன் கெடுவுகடந்த பிறகும் சிறிதுகாலம் என்னிடமே தன்பணத்தை வைத்துவைக்கிறான். அதினால் எனக்கு வட்டிலாபமாவதுடன் அந்தப்பணத்தைக்கொண்டு நான் செய்யும் வர்த்தகத்தின்லாபமும் எனக்குக்கிடைக்கிறது. பலதுளி பெருவெள்ளமென்பதுபோல் நாளடைவில் இவ்வித சொற்பலாபங்கள் பெருந்துகையாய்த் திரண்டுபோவதுடன் நம்முடைய நாணயத்தின் பேரில் அதிக நம்பிக்கையுண்டாகி பெருந்துகைகள் நமக்குக் கடன் கொடுக்கவும், அதினால் நாம் பாரிவர்த்தகங்கள் செய்து பாக்கியவானாகும்படிக்கும் செய்விக்கிறது.

வருஷத்திற்குத் 90 ரூபாயென்பது ஒரு தினத்திற்குக் கால்ரூபாயே:—இந்த நான்கணாவை ஒரு தினத்தில் சிலவழித்துவிடலாம். நாணயமுள்ளவனுக்கு அதுவே முதலாகும். நாளடைவில் அவனே 1000, 2000, கொடுக்கல் வாங்கல் செய்யும்படியான யோக்கியதையைச் சம்பாதிக்கலாம். இதற்கு நேரான வழியில் நிற்கவேண்டியதுமட்டும் அ சியமான குணம். ஜாக்கிரதையுள்ள உழைப்பாளியின் சொற்ப முதலே அவனுக்கு அதிக லாபத்தைச் சம்பாதித்துக் கொடுக்கும்.

நாணயமாய்த்தான் வாங்கின கடனைச் செலுத்துகிறவன் அன்னியருடைய முதலுக்குச் சொந்தக்காரன்:—கெடுவு தேதி தவறாமல் தன் வாக்குத்தத்தத்தின்படி பணம்செலுத்துகிறவன் எந்தக்காலத்திலும் எந்தசமயத்திலும் தன் சிநேஹிதர்களிடமிருந்தாகிலும் அல்லது மற்றெவர்களிடமிருந்தாகிலும் எவ்வளவு பணமேனும் பெற்றுக்கொள்ள ஹேதுவுண்டு. இதனால் அதிக

பிரயோஜனங்கள் அடையலாம். கெடுவு தவறாமல் நியாயமாய் தன் கடன்காரர்களுக்கு பணத்தைச் செலுத்துகிறவன் உலகத்தில் மேன்மையுள்ள பதவியையடைய அருஹனாவான். உழைப்பையட்டாய்ச் செலவிடுதலுக்கு அடுத்த நற்கிரியை நாணயமே. ஆனதால் ஒருவரிடமிருந்து கடன் வாங்கின பணத்தை ஒரு மணி தேசகாலம் கூட தாமதமின்றி செலுத்தல் கடமை. தவறினால் நம் நாணயம் கெட்டுப்போய் இனி ஒரு சமயத்திற்கு உதவி ஒருவரிடமிருந்தும் பெறுவதற்கு சாத்தியமில்லாத நிலைமைக்கு வந்துவிடுவோம்.

உன் வசமிருக்கும் பொருளெல்லாம் உன்னுடையதென்று வீணெண்ணம் கொள்ளாமல் எச்சரிக்கையாயிருந்து அதற்குத் தக்கபடி காலக்ஷேபம் செய்து வரவேண்டும்:—அநேக தக்க மதிப்புள்ள நாணயஸ்தர்களும் இந்தப் பிசகுக்கு ஆளாகிறார்கள். இவ்வித பிழையிலிருந்து உன்னைத் தப்புவித்துக் கொள்ளுவதற்குக் கொஞ்ச காலத்திற்காவது உன்னுடைய வருமானத்திற்கும் செலவுக்கும் விவரககணக்கு வைத்துப் பார்க்கவேண்டும். பின் வரவு செலவு விவரங்களின் கணக்கைக கவனித்துப் பார்த்துவருவதில் உனக்குப் பிரயோஜனமுண்டு. சொற்ப சிலவுகளையெல்லாம் கூட்டிப் பார்க்கும்பொழுது எவ்வளவு பெரிய தொகைகளாகிவிடுகிறதென்பதைத் தெரிந்துகொள்ளுவதுடன் பின்னால் உனக்கு எவ்வித அசௌக்கியங்களும் நேரிடாதபடிக்கு இனிமீது எந்தெந்த சிலவுகளை நிறுத்தலாம், எவற்றை மிகுதியாக்கி வைக்கலாமென்பதைநேரில்கண்டுகொள்ள உனக்குமிகவும்உபயோகமானதாயிருக்கிறது. பெருக்கிச்சொல்லாமல் சுருக்கிச்சொல்லுகிறேன். பணம் சம்பாதிக்கும் வழியும் கடைத்தெருவுக்குப் போகும் வழியும் ஒன்றே. உழைப்பு, முயற்சி, செட்டு, இதுகளே பிரதானமானவைகள். அதாவது பணத்தையும் காலத்தையும் வீணில் போக்காதே. அவை யிரண்டையும் நன்மார்க்கத்தில் செலவிடு. இதன்படி நடப்பவன் சிரேஷ்டதரமான பதவியையடைவான்.

உ ரு க் கு ம ணி.

முன்னுரை:—இந்து தேசத்திற் பிறந்து பதிவிரதாதர்மத்திற் சிறந்து குணம், அறிவு முதலிய வற்றிலுயர்ந்து, அநேகவாயிர வருடங்களாயினும் எந்நாட்டாரும் புகழ்ந்துவரும் சாவித்திரி, உருக்குமணி, சீதை, தமயந்தி முதலிய மடநல்லாள் சரிதங்களை எழுத எண்ணங்கொண்டு, உருக்குமணி யென்பதை மாதர்மஞ்சரியின் இரண்டாமிதழாக நான் இன்று வெளியிடுகிறேன். நம் பெண்மக்கள் இக்கதைகளை வாசித்துப் பயன்பெற வேண்டுமென்பதே என் முக்கியகருத்தாதலால் அவர்களில் ஒருவரிருவரேனும் தங் நடையும், குணமு முயர முயற்சிப் பாராயின் அதுவே என் கஷ்டத்திற்குக் கைம்மாறாகும்.

முதலதிகாரம். உருக்குமணியின் பிறப்பு.

விதர்ப்பநாட்டை யாண்ட பீஷ்மகாராஜனுக்கு ஐந்து ஆண்களும், ஒரு பெண்ணும் உளர். அவர்களில் மூத்தோனுக்கு உருக்குமி யென்றும் பெண்ணுக்கு உருக்குமணி யென்றும் பெயர். ஒரே பெண்ணாதலால் உருக்குமணியைத் தாய்தந்தையர்கள் சீராட்டிப்பாராட்டிச் செல்வமாக வளர்த்துவந்தார்கள். அவள் சிறந்த அழகும் உயர்ந்த குணமும் வாய்ந்தவள். கருத்தடர்ந்த மயிரும், பொருத்தமுள்ள அங்கங்களுமுள்ளவள். துக்கம் என்பது இன்னதென்றறியாமல் தாய்தந்தையருடனும் தமையன்மாருடனும் மற்றைத் தோழிகளுடனும் விளையாடி வினோதமாகத் தன் காலத்தைக்கழித்து வருவாள்

அவள் தந்தையிடம் வரும் பெரியோர்கள் அவளைக் காணும்போதெல்லாம், துவாரகைக் கரசனாகிய கிருஷ்ணனே அவளுக்குத் தக்கவனென்றும், அவ்விருவரும் மணந்தால் மல்லிகை மருவிய மாஞ்செடியாவாரென்றும் கூறி, கிருஷ்ணனுடைய வடிவழகையும், குணநலத்தையும் புகழ்வார்கள். உருக்குமணி அதனைக்கேட்டு ஆரம்பத்தில் நாணங்கொண்டாளெனினும் அந்நாணம் நீங்கி ஆசைதோன்றி அத்தகைய அழகிய புருஷனைப்பெறுவது கூடுமோ என்று சந்தேகித்தாள். அவ்வாறு அடிக்கடி சிந்தித்ததால் கிருஷ்ணனுடைய வடிவமானது அவள் மனதிற்பதிய நாளடைவில் காதலென்பதும் குடிகொண்டது. அவள் கிருஷ்ணனைமணந்து அவனோடு இன்புறும்நாளை எதிர்பார்த்து வந்தாள். மகளுடைய மனத்தையறிந்த பீஷ்மகனும், அவர்மனைவியும் அவளைக் கண்ணனுக்கே கடிமணஞ் செய்யக் கருத்தாயினும், அவளுடைய அண்ணனாகிய உருக்குமி அக்கருத்திற் கிசையவில்லை. உருக்குமிக்கும் கிஷ்ணனுக்கும் ஆதியிலிருந்து விரோதமுண்டு. அவன் அவ்விரோதத்தை யெண்ணித் தன் தங்கையைக் கிருஷ்ணனுக்குத் தரலாகாதென்றும், தனக்கு நண்பனும், கிருஷ்ணனுக்குப் பகைவனுமாகிய சேதிநாட்டுச் சிசுபாலனையே அவள் மாலையிட வேண்டுமென்றும் தீர்மானித்தான். பெற்றவரும் பிள்ளைக் கிணங்கலாயினர். (இன்னும வரும்.)

ப. சி. கோவிந்தசாமி ராஜா.

இந்திரா.

கல்யாணம் நடந்த வெகுநாளைக்குப் பின், நான் எனது மாமியார் வீட்டுக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தேன். எனக்கு வயது பத்தொன்பது வருஷமாகியும், இதுவரையில் மாமியார் வீட்டிற்குப்போய் சம்ஸாரம் பண்ணினதில்லை. ஏனெனில் என்னுடைய தகப்பனார் பெரும் பணம் படைத்தவர், மாமனாரோ ஏழை. கல்யாணமான ஒன்றிரண்டு வருஷத்திற்குள்ளேயே எனது மாமனார் என்னை அழைத்துப்போவதற்கு, அவருடைய சுற்றத்தாரில் சிலரை அனுப்பினார். ஆனால் என்னுடைய தந்தை என்னையனுப்பாமல் வந்தவருடன், "மருமகப்பிள்ளை பணத்தை சம்பாதிக்கட்டும் அதன்பின் அழைத்துப் போகலாம், இதற்கு மத்தியில் பெண்ணை யழைத்துப்போய் அவன்தான் என்ன சுகப்படப்போகிறான் என்று சம்மந்திகள் இடத்தில் கூறுங்கள்" என்று சொல்லியனுப்பிவிட்டார். இதைக்கேட்டதும் என்னுடையகணவர்மனதில், ஒரு வெருப்பும் கோபமும் உண்டாயிற்று. அப்போது என்னுடைய நாதனுக்கு வயது இருபது வருஷம். அவர் "வருந்தி நானே பணத்தைத்தேடி உறவினரைக் காப்பாற்றுவேன்" என்று ஆணையிட்டு மேற்குத்திக்கை நோக்கி ப்ராயணம் போய்விட்டார். அக்காலததில் புகைவண்டி யென்பதில்லை. அந்த திக்கில் இருக்கும் நாடுகளுக்குப் போகும் வழிகள் கடப்பதற்கு மிகவும்அரிது. காலால் நடந்து மழையால் நனைந்து வெயிலால் உலர்ந்து ஒரு காசும் கையியில்லாமல், வேறு உதவியும் அற்றவராய் அவ்வழிகளைக் கடந்து கடைசியாக பாஞ்சால தேசத்தை யடைந்தார். இவ்வளவு சாகசங்களைச் செய்தவருக்கு பணம் சம்பாதிக்க முடியாமற் போய்விடுமா? என்னுடைய பர்த்தா பணம் சம்பாதிக்கத்தொடங்கினார். வீட்டிற்கு ரூபாய்களை அனுப்பவும்ஆரம்பிததார். ஆனால் ஆறு ஏழு வருடங்கள் மட்டும் ஊருக்கு வரவேயில்லை. என்னுடைய கஷ்டதுக்கங்களைப்பற்றிக் கேட்கவுமில்லை. நான் என்னைப்பற்றிய கதையை எழுதத்தொடங்கிய காலத்திற்குச் சிலநாளைக்குமுன் அவர் ஸ்வநகரம் வந்து சேர்ந்தார். (இன்னும் வரும்.)